

หนังสือเล่มนี้รวมความรู้รอบตัว ระดับประถมศึกษา

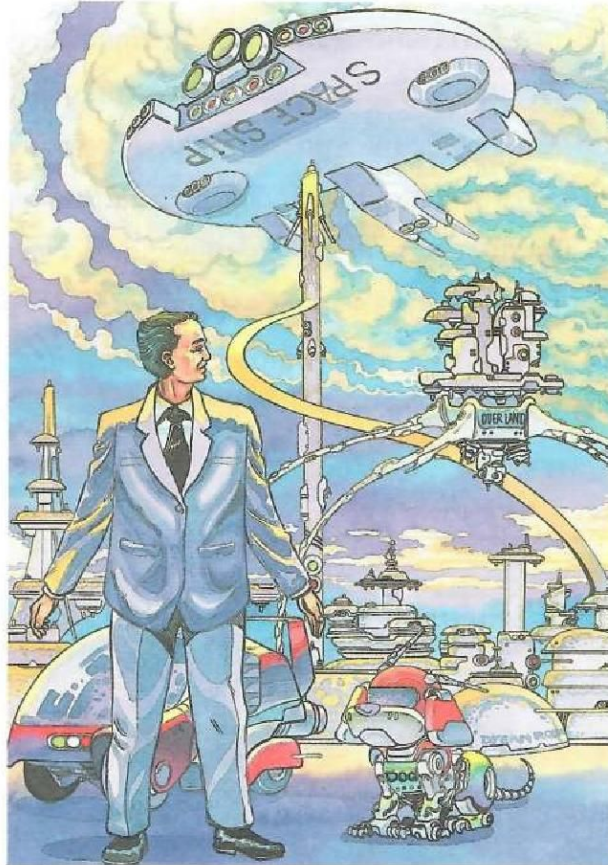
โลกอนาคต

กระทรวงศึกษาธิการ

หนังสือส่งเสริมการอ่านระดับประถมศึกษา

ข้ามศตวรรษ

นฤกุล กระจาย
สมบัติ แดงโต

เรื่อง
ภาพ

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

หนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง ข้ามศตวรรษ

พิมพ์แจกครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๓๗

จำนวน ๔๘,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์เป็นของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

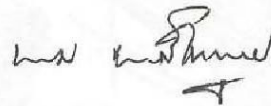
ISBN 974-10-1514-3

คำนำ

ความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่มีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตของคนในปัจจุบัน การให้การศึกษาพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์และการสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาวิทยาศาสตร์จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการจัดการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการดำรงชีวิตและพัฒนาตนเองให้ทันกับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กรมวิชาการจึงได้ดำเนินโครงการจัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่านวิทยาศาสตร์ ระดับประถมศึกษา ขึ้น

หนังสือเรื่อง ข้ามศตวรรษ เล่มนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้มอบให้นายบุญล กระจาย เป็นผู้เขียน และคณะกรรมการจัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่านวิทยาศาสตร์ ระดับประถมศึกษา ดังรายนามท้ายเล่มเป็นผู้ตรวจพิจารณา โดยมีนายสมศักดิ์ เตงโต เป็นผู้วาดภาพประกอบ หนังสือเล่มนี้ผู้เขียนได้เขียนในเชิงนิยายวิทยาศาสตร์ที่ให้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และความสนุกสนานแก่ผู้อ่าน ซึ่งจะช่วยให้อ่านเกิดเจตคติที่ดีและมีความสนใจวิชาวิทยาศาสตร์

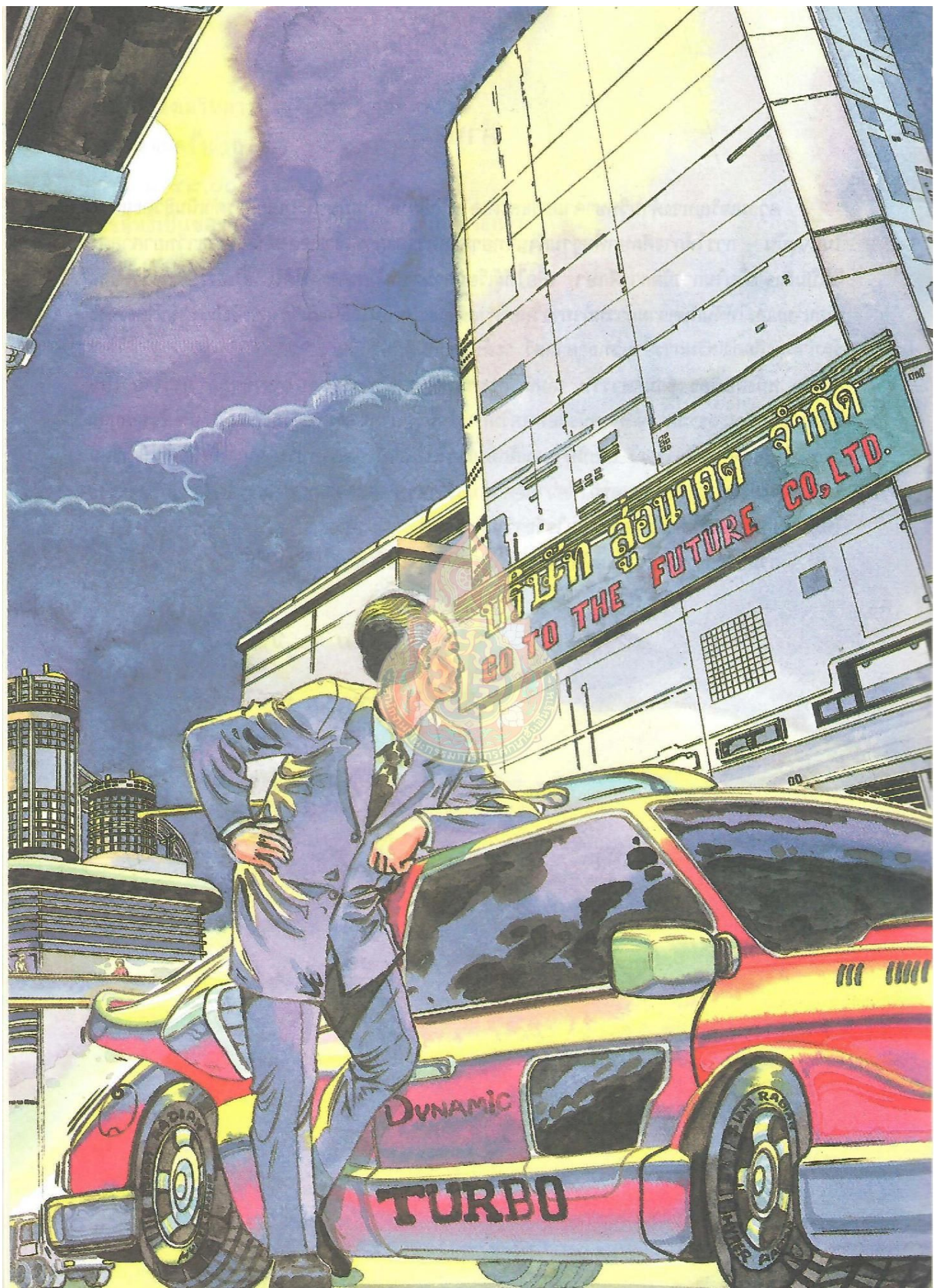
กรมวิชาการขอขอบคุณผู้มีส่วนช่วยในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ไว้ ณ ที่นี้

(นายพนม พงษ์ไพบูลย์)

อธิบดีกรมวิชาการ

ธันวาคม ๒๕๓๖

สัญญา

“เราให้ความหวังคุณครั้งเดียว” ประธานกล่าวเสียงชัดเจน

“คืออะไรครับ”

“เราจะเก็บร่างของคุณไว้ให้เสื่อมสภาพน้อยที่สุด คุณก็คงทราบว่าเราจะหยุดยั้งการเสื่อมของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายไม่ได้เลย”

“เหมือนปลาแช่แข็งอยู่ได้ไม่เกินสองเดือน”

“เรารับรองว่าในช่วงหนึ่งร้อยปี ร่างของคุณจะเสื่อมไม่เกินห้าเปอร์เซ็นต์ ถ้าเริ่มจากอายุห้าสิบ เก็บไว้ร้อยปี สภาพร่างกายจะเหมือนคนอายุห้าสิบห้า”

“อายุจริงเป็นหนึ่งในร้อยห้าสิบปี!”

“อีกเรื่องหนึ่งที่เราไม่กล้ายืนยัน คือการทำให้คุณฟื้นขึ้นในวันหนึ่งข้างหน้า”

“เพราะอะไรครับ”

“มีหลายสิ่งเปลี่ยนไปตามกาลเวลา โดยเฉพาะความคิดของคน คนสมัยนั้นอาจจะไม่สนใจจะทำ หรือไม่ก็อาจมีข้อกฎหมายบังคับไว้”

“ตอนนั้นคนอาจจะมาก แม้มีคุณเพิ่มอีกคน พลเมืองก็คงจะมากเกินไป”

“ถ้าเขาจะทำให้ได้ล่ะ...”

“แน่นอน คุณจะต้องฟื้น บริษัทเราจะส่งคุณไปโลกอนาคต โดยใช้คุณหมิดำและเสริมด้วยอาหารเหลว ทุกอย่างควบคุมด้วยคอมพิวเตอร์สามเครื่องตลอดเวลา

“เราทราบว่า你喜欢การผจญภัย”

“ใช่ ถ้าไม่ชอบผมคงไม่มาหาพวกคุณ”

“การฟื้นไม่ฟื้น ฟื้นเร็วฟื้นช้า คงทำให้คุณตื่นเต้นไม่น้อย ผมหมายถึงตอนนั้นถ้าคุณยังมีความรู้สึก”

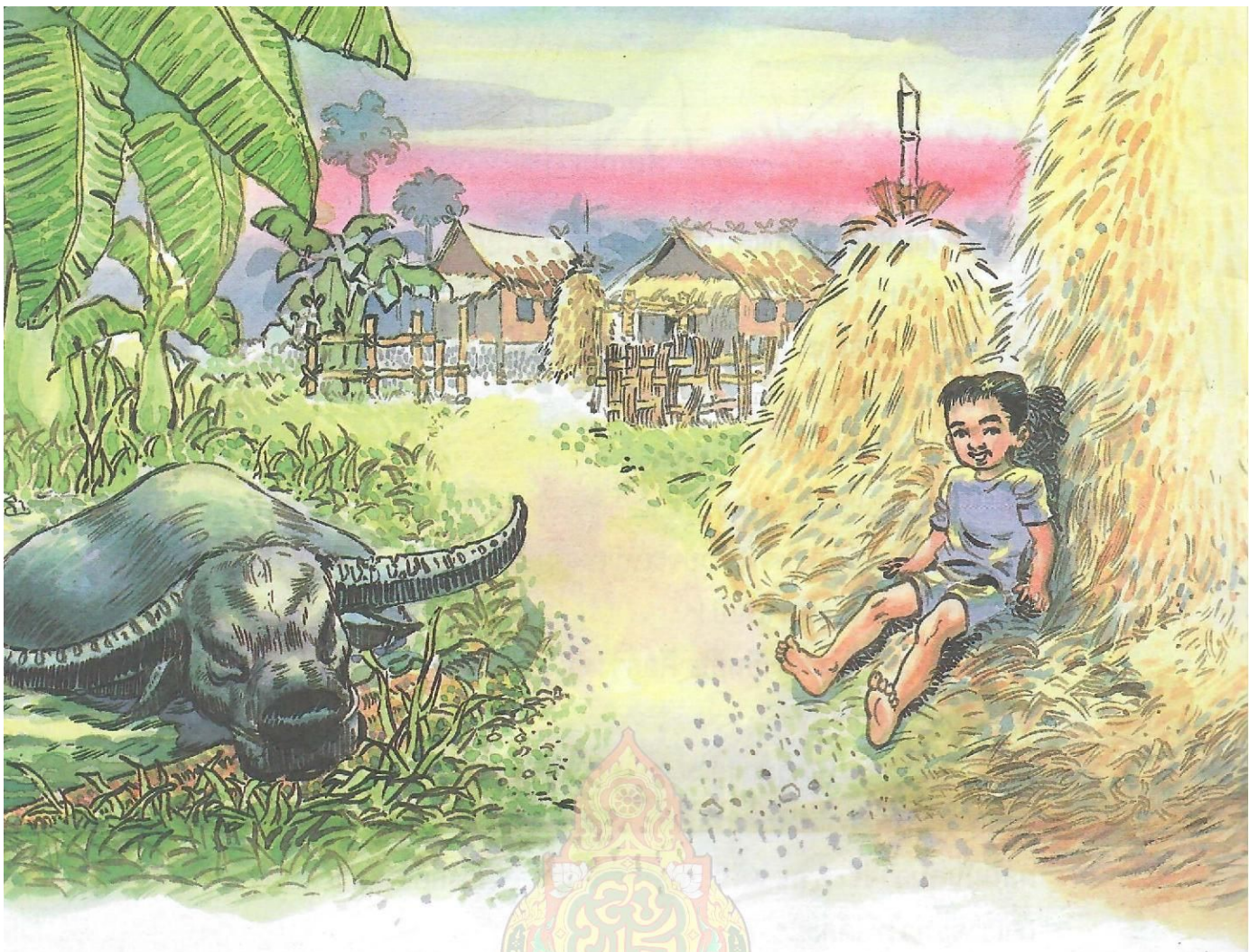
“แน่นอน”

...

...

...

การประชุมครั้งนี้เลิกประมาณเที่ยงวัน ผมลาพวกเขา เดินออกมาภายนอก แสงแดดจ้าส่องกระทบป้าย บริษัท สู่อนาคต จำกัด เห็นเป็นประกายสีทอง

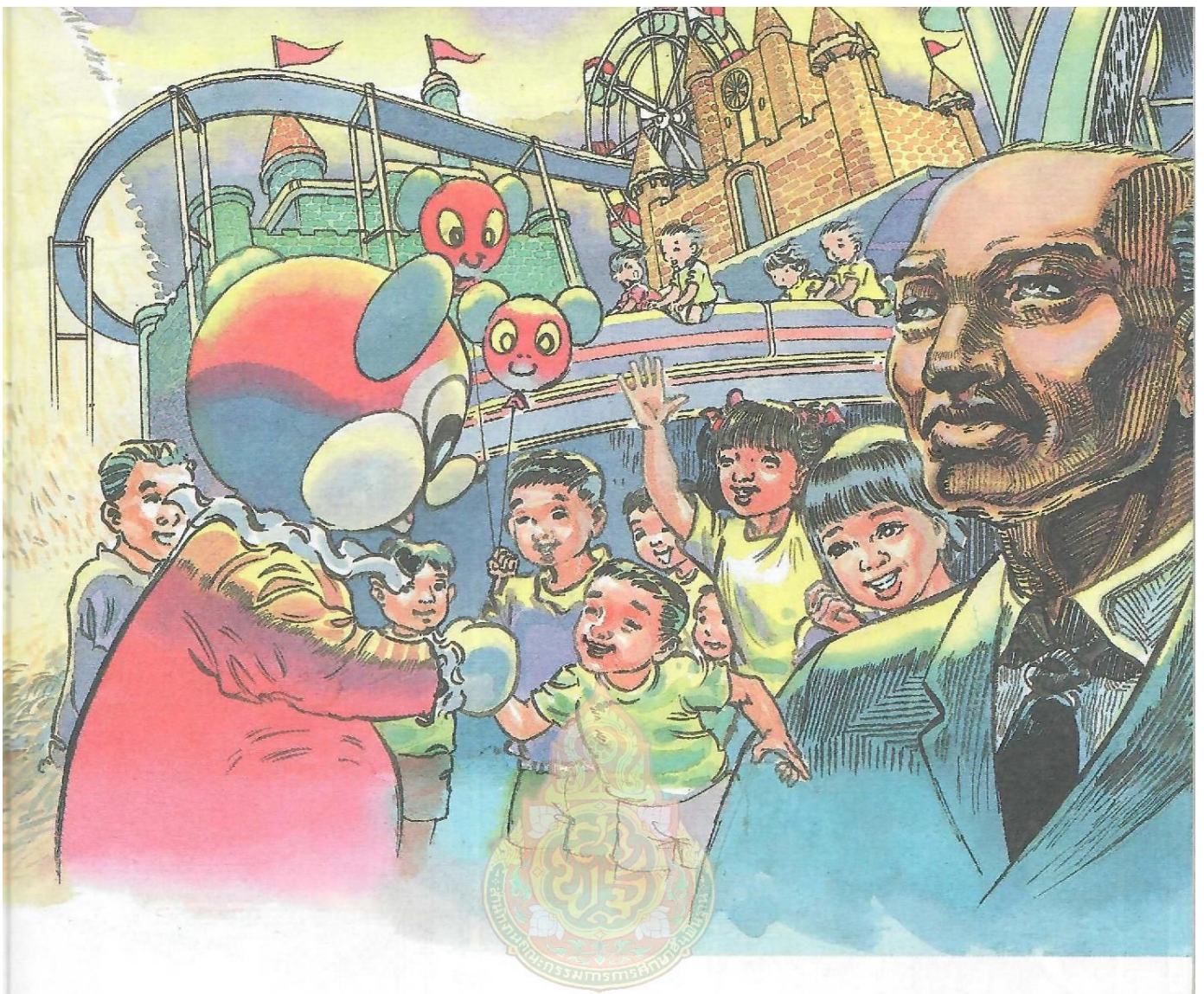
ครอบครัว

ในสมัยที่คนส่วนใหญ่มีอายุเกินหกสิบ คนที่ตายก่อนหกสิบนับว่าอายุสั้นเกินไป คนในวัยห้าสิบหกสิบนั้นมีพร้อมทั้งความรู้ ประสบการณ์ และทรัพย์สิน ซึ่งเพียงพอที่จะช่วยให้ประเทศชาติก้าวหน้าไปได้อีกมาก

ผมอายุสี่สิบเก้า ป่วยด้วยโรคหัวใจ จะมีชีวิตไม่ยืนยาว

ผมมาจากครอบครัวชาวนายากจน แต่ด้วยความที่เห็นคุณค่าของการศึกษา พ่อและแม่ได้ส่งเสริมให้เรียนมากพอ จนมีโอกาสได้เป็นเจ้าของสวนสนุกหลายแห่ง

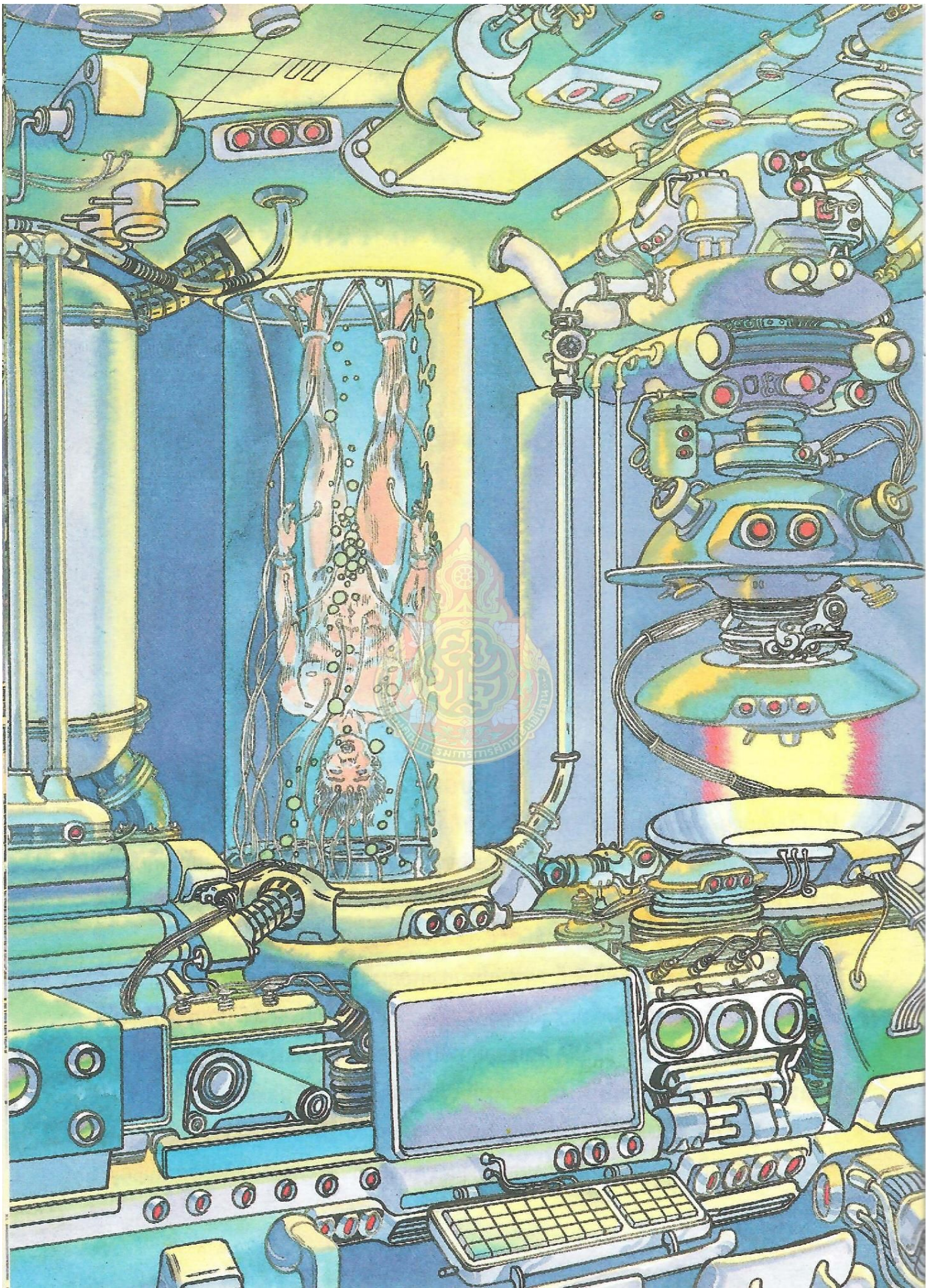
ผมทำธุรกิจสวนสนุกเพราะผมรักเด็ก ผมดีใจเวลาเห็นเด็กมีความสุข พอใจที่เห็นเด็กง่วนอยู่กับเครื่องเล่นที่ต้องขบคิดและประติดประดอย สุขใจที่เห็นพ่อแม่ลูกได้ร่วมกันเล่นเกมหรือผจญภัยเล็กๆ น้อยๆ ทุกสิ่งในสวนสนุกของผม ล้วนเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กๆ รู้สึกสนุก เกิดความคิดสร้างสรรค์ ทุกสิ่งมีความรู้แอบแฝงอยู่

ผมเลือกผู้ร่วมงานที่เห็นความสำคัญของการพัฒนาเด็ก เพราะเด็กในวันนี้ก็คือผู้ที่
จะมารับช่วงเอาประเทศนี้ไปในวันหน้า ถ้าเราไม่เตรียมเขาให้พร้อมที่จะรับภาระนี้ไปตั้งแต่
บัดนี้แล้ว ในอนาคตถ้ามีสิ่งไม่ดีงามเกิดขึ้น เราคงเสี่ยงคำตำหนิไม่พ้น

ครอบครัวของผมมีความสุขดี ภรรยาเป็นวิศวกรคอมพิวเตอร์ ทำงานอยู่ในห้องปฏิบัติการ
ของบริษัทคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง เรามีลูกชายคนเดียวกำลังเรียนบริหารธุรกิจ
อยู่ที่วิทยาลัยมีชื่อ ผมให้เขารับผิดชอบงานสวนสนุกบางส่วน ซึ่งเขาก็ทำได้ดี ผมมั่นใจว่า
เขาพร้อมที่จะดำเนินธุรกิจต่อได้ ถ้าหากผมมีอันเป็นไป

คงจะต้องบันทึกเอาไว้ตรงนี้ด้วยว่า นอกจากผมจะถนัดทางทำสวนสนุกแล้ว ทางด้าน-
คอมพิวเตอร์ผมก็ชำนาญไม่น้อย

ร่างเย็น

ก่อนจะไปร่วมประชุมกับคณะของบริษัทสู่นาคตจำกัด ผมได้แสดงความสนใจต่อกิจการที่เขา กำลังทำอยู่ พวกเขาได้ส่งเอกสารแสดงความก้าวหน้าของกิจการมาให้ผมศึกษาอย่างสม่ำเสมอ

บริษัทสู่นาคต จำกัด เริ่มกิจการหลักในด้านเก็บรักษาอวัยวะสำคัญ เช่น หัวใจ ไต ลูกตา ของคนตายไว้สำหรับเปลี่ยนให้คนที่ต้องการ

เมื่องานแรกได้ผลดี ทางบริษัทจึงขยายกิจการเก็บร่างกายเอาไว้ทั้งร่าง โดยตอนแรกได้ทำการทดลองกับแมว กระต่าย สุนัข และสัตว์อื่นอีกหลายชนิด ซึ่งคาดว่าจะสามารถเก็บรักษาร่างไว้ได้นานนับร้อยปีโดยมีการเสื่อมสภาพน้อยที่สุด

ตอนนี้กำลังจะทดลองกับคน!

มัมมี่ของอียิปต์มีการผ่าเอาอวัยวะภายในทั้งหมดของร่างกายออกก่อน แต่วิธีการของบริษัทสู่นาคตมีเพียงการถ่ายเลือดออกไปแล้วใส่สารเคมีรักษาหลอดเลือดเข้าไปแทน อวัยวะทุกอย่างยังอยู่ครบถ้วน ต่อจากนั้นจึงนำร่างไปทำให้เย็นจัดและเก็บรักษาไว้ในถังแก๊สไนโตรเจนเหลว ซึ่งเย็นจัดกว่าน้ำแข็ง ร่างจะอยู่ในลักษณะห้อยศีรษะลง โดยคาดว่าจะถ้ามีอุบัติเหตุกับระบบทำความเย็น สมองควรเป็นส่วนสุดท้ายที่จะยอมให้สูญเสีย

เป้าหมายของการเก็บร่างอาจจะไม่ชัดเจน แต่ส่วนหนึ่งก็คงเพื่อการชุบชีวิตให้ฟื้นขึ้นในวันหนึ่งข้างหน้า เหมือนที่ชาวอียิปต์เคยคิดไว้เมื่อหลายพันปีที่แล้ว

ถ้าดูถึงโอกาสฟื้นคืนชีพของการเก็บร่างด้วยวิธีนี้ มีความเป็นไปได้สูงกว่ามัมมี่ที่อียิปต์และชาติอื่น ๆ เคยทำมาก่อน เพราะสภาพร่างยังคงสด มีการเสื่อมสภาพน้อยมาก

เนื่องจากต้องมีการดูแลรักษาอย่างเข้มงวด เฉพาะการควบคุมความเย็นอย่างเดียว จะต้องใช้คอมพิวเตอร์ถึงสามเครื่องทำงานพร้อมกัน เมื่อรวมค่าดำเนินการทั้งหมดเข้าด้วยกันแล้ว ค่าใช้จ่ายแต่ละปีจะสูงลิบ

แต่ฟรีสำหรับคนแรก!

ความคิด

“การเปลี่ยนหัวใจอาจจะช่วยคุณได้” หมอบอกกับผม

“เปลี่ยนแล้วจะเหมือนคนปกติไหมครับ”

“ก็ไม่ถึงขนาดนั้น แต่จะดีกว่าขณะนี้ ถ้าทำสำเร็จ”

“ถ้าไม่สำเร็จละครับ”

“เราคงเสียใจมากกว่าคุณ”

“โอกาสสำเร็จมีเท่าไรครับ”

“ค่อนข้างสูง เพราะคุณแข็งแรง อายุยังไม่มากเกินไป”

...

...

...

หลังจากใคร่ครวญดีแล้ว ผมไม่ยอมเปลี่ยนหัวใจ แต่กลับไปตกลงกับบริษัทสู่อากาศ เพื่อยอมเป็นมนุษย์แข่งแข่งคนแรกไปสู่โลกอนาคต

ผมหวังว่าวัย ๔๙ ของผมและอวัยวะทุกส่วนที่เป็นของผมแท้ๆ น่าจะช่วยให้การฟื้นชีวิตมีโอกาสสูงขึ้น

หรือผมฝันเฟื่องไปหรือเปล่า

ถ้าไม่ฝัน! ละจะเป็นอย่างไร

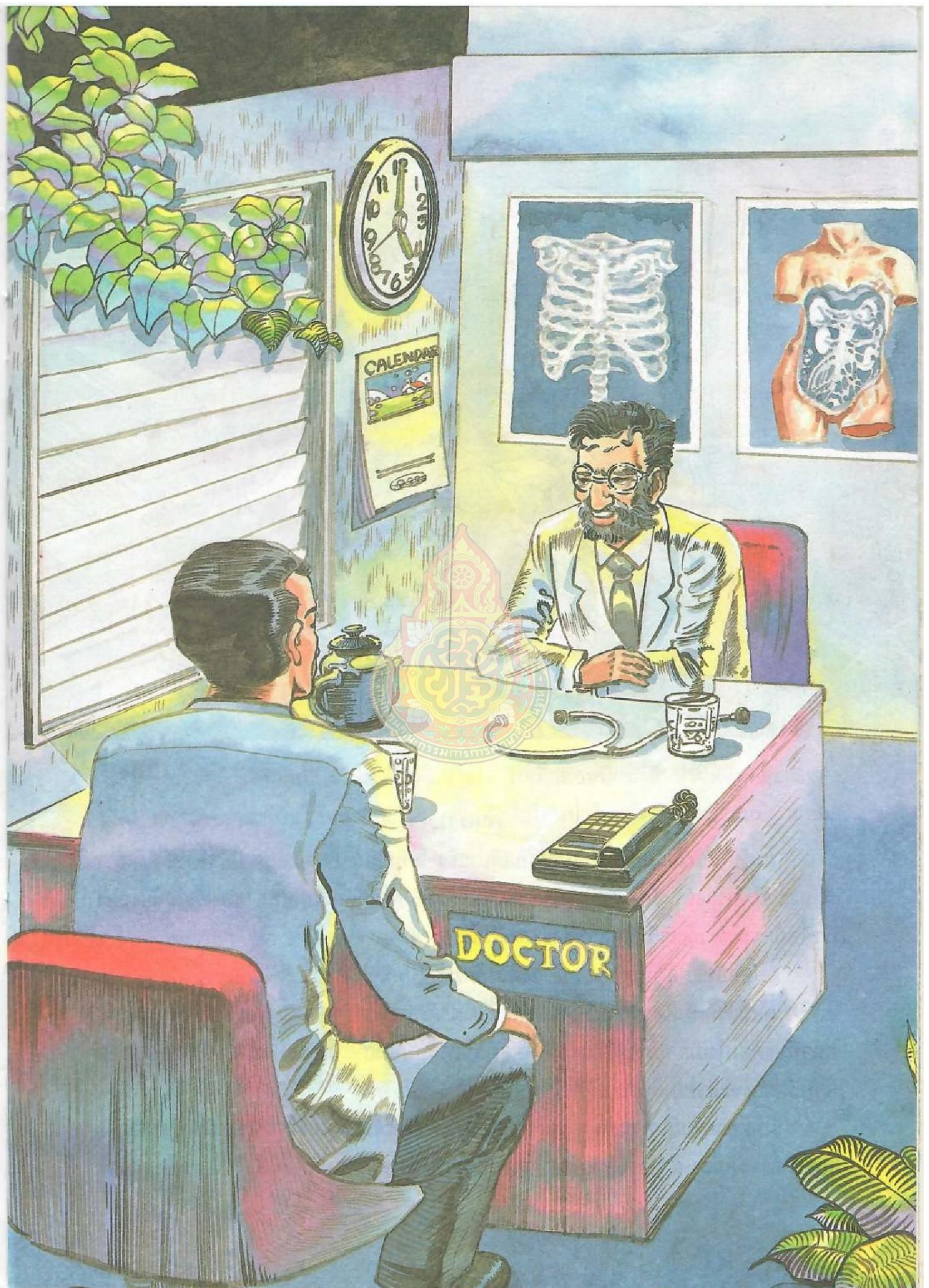
ก็เสมอตัว เพราะทุกคนต้องตายอยู่แล้ว

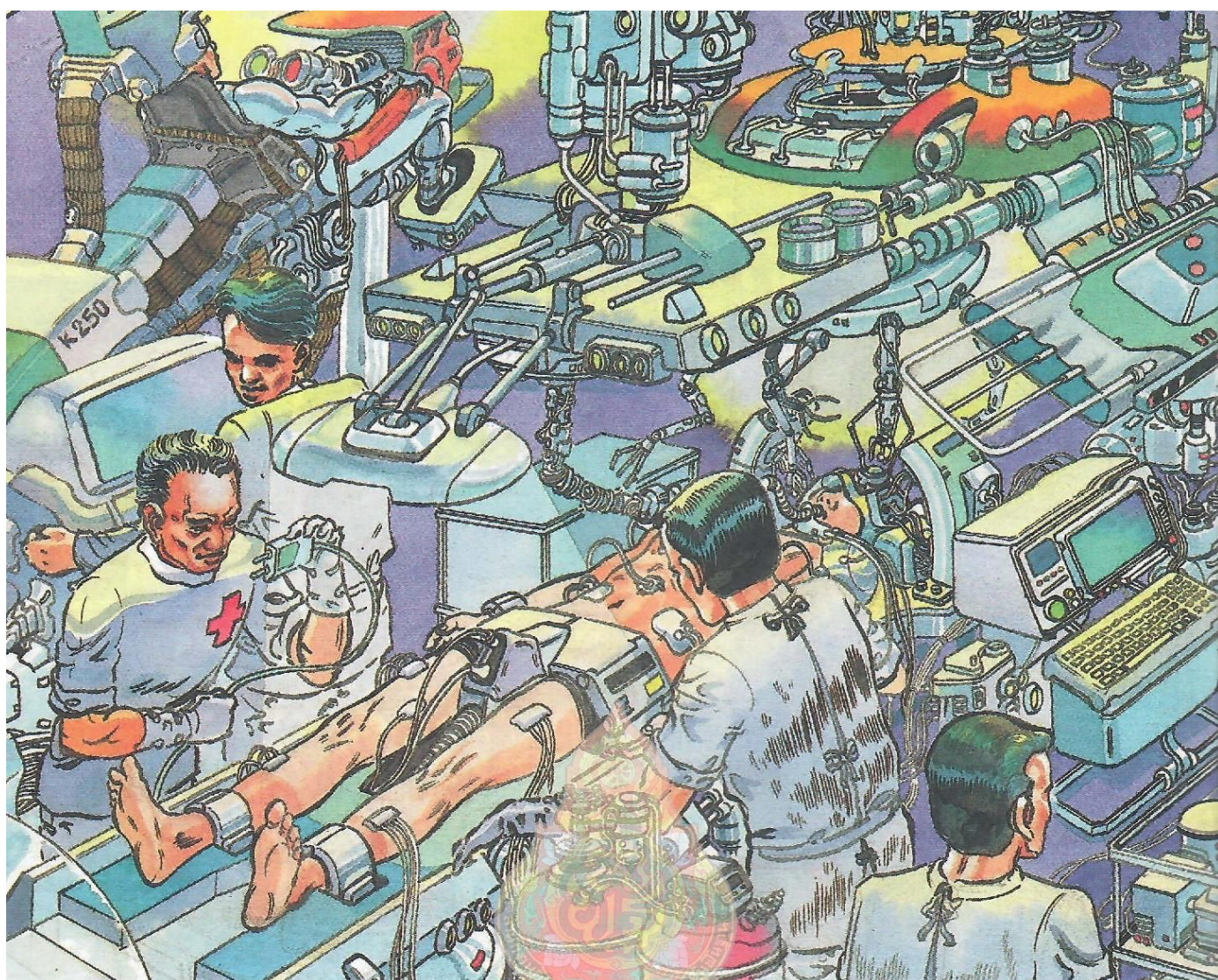
แต่ผมเชื่อว่า โอกาสฟื้นมีถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์

อะไรเล่าที่ทำให้ผมมั่นใจถึงขนาดนั้น

ความคิดของแต่ละคนที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจผิดแผกแตกต่างกัน ความคิดใดจะถูกหรือผิด ย่อมขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและเวลา ผมคิดและทำอะไรหลายอย่างที่คนอื่นไม่เห็นด้วย แต่ผมถือว่า ถ้าไม่ผิดกฎหมายและขนบธรรมเนียมประเพณีแล้ว ผมจะไม่ล้มเลิกความคิดและการกระทำนั้น คงเพราะเหตุนี้กระมังที่ทำให้ผมตั้งตัวได้เร็วและขยายกิจการได้มากกว่าอีกหลายคนที่เริ่มต้นมาพร้อมกัน

นี่ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง! ที่ผมจะทำ

คำถาม

ผมรู้สึกคล้ายกับกำลังนอนอยู่บนเตียงแข็ง ได้ยินเสียงหึ่งๆ อยู่ทางศีรษะ เมื่อลืมตาก็เห็นแสงไฟสว่างจ้า ลักครู่หนึ่งสายตาเริ่มชินกับแสง ผมเห็นหน้าคนหลายคนกำลังจ้องมองมาที่หน้าผม พวกเขายืนอยู่ด้านข้างและหัวเตียง

“ทดสอบขั้นสุดท้าย ระบบมองเห็นทำงานแปดสิบเปอร์เซ็นต์” มีคนหนึ่งกล่าว
 ตอนแรกผมคิดว่ากำลังนอนอยู่ในห้องผ่าตัดที่โรงพยาบาล แต่กลับไม่แน่ใจ เพราะหน้าที่มุงดูผมไม่มีผ้าปิดจมูกและไม่ได้คลุมผมเหมือนหมอ ผมคงประสพอุบัติเหตุและคนพวกนี้กำลังจะช่วยผม แต่ผมก็ยังไม่มั่นใจอยู่ดี

ผมพยายามทบทวนเหตุการณ์ ก็พอนึกได้ว่า ตอนนั้นผมรู้สึกเจ็บหน้าอกมาก หายใจขัด และกำลังจะล้มลง ถ้าเช่นนั้น แสดงว่าตอนนี้ผมเพิ่งฟื้นจากสลบ แฮ็ โล่งไปที ผมยังไม่ตาย

แต่เสียงพูดที่ได้ยินนั้นเกี่ยวอะไรกับผมหรือเปล่า ทดสอบขั้นสุดท้ายระบบมองเห็น
ทำงานแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ทำไมไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ ก็ผมมองเห็นชัดแล้ว

ผมจึงถามเขาว่า

“ผมเป็นอะไรไป”

“ปรกติดี” มีคนหนึ่งตอบ

“ที่นี่ที่ไหนครับ”

“บนยานอวกาศ ห่างจากโลกเจ็ดหมื่นกิโลเมตร”

ผมผ่นอยู่หรือเปล่า ลองขยับแขน ขยับขา กระพริบตาถี่ ๆ เอ ผมไม่ได้ผ่นนะ เจ้าคนที่
ที่ตอบผมนี่คงจะขี้เล่นไม่น้อยเลย เป็นไปได้ยังไง ผมอยู่บนยานอวกาศ พอขยับปากจะถาม
ก็ได้ยินเสียง

“คุณอยู่บนยานอวกาศจริง ๆ เรามาปฏิบัติภารกิจการฟื้นฟูของคุณที่นี่ คุณตายมาแล้ว
สองร้อยปี”

โฮ้ย! จะไปกันใหญ่แล้ว เจ้าคนพวกนี้เป็นคนเผ่าไหนนะถึงได้แต่งนิยายได้เฟื่องถึง
ขนาดนี้

“ผมนะหรือตายมาแล้ว สองร้อยปี!”

“ใช่ คุณตายเมื่อวันที่สองกุมภาพันธ์ สองพันห้าร้อยเก้า วันนี้เป็นวันที่หนึ่ง กุมภาพันธ์
สองพันเจ็ดร้อยเก้า”

“ผมก็ยังไม่เชื่ออยู่ดี จะให้เชื่อได้อย่างไร ในเมื่อตอนนี้ผมรู้สึกปรกติทุกอย่าง”

“เชิญคุณพักผ่อนให้สบายนะ จะลุกขึ้นเดินไปไหนมาไหนก็ได้ ทุกบริเวณมีป้ายบอก
แต่สถานที่ออกจะแคบไปนิด ถ้าเราได้ลงไปโลก ที่นั่นกว้าง คุณจะรู้สึกดีขึ้น”

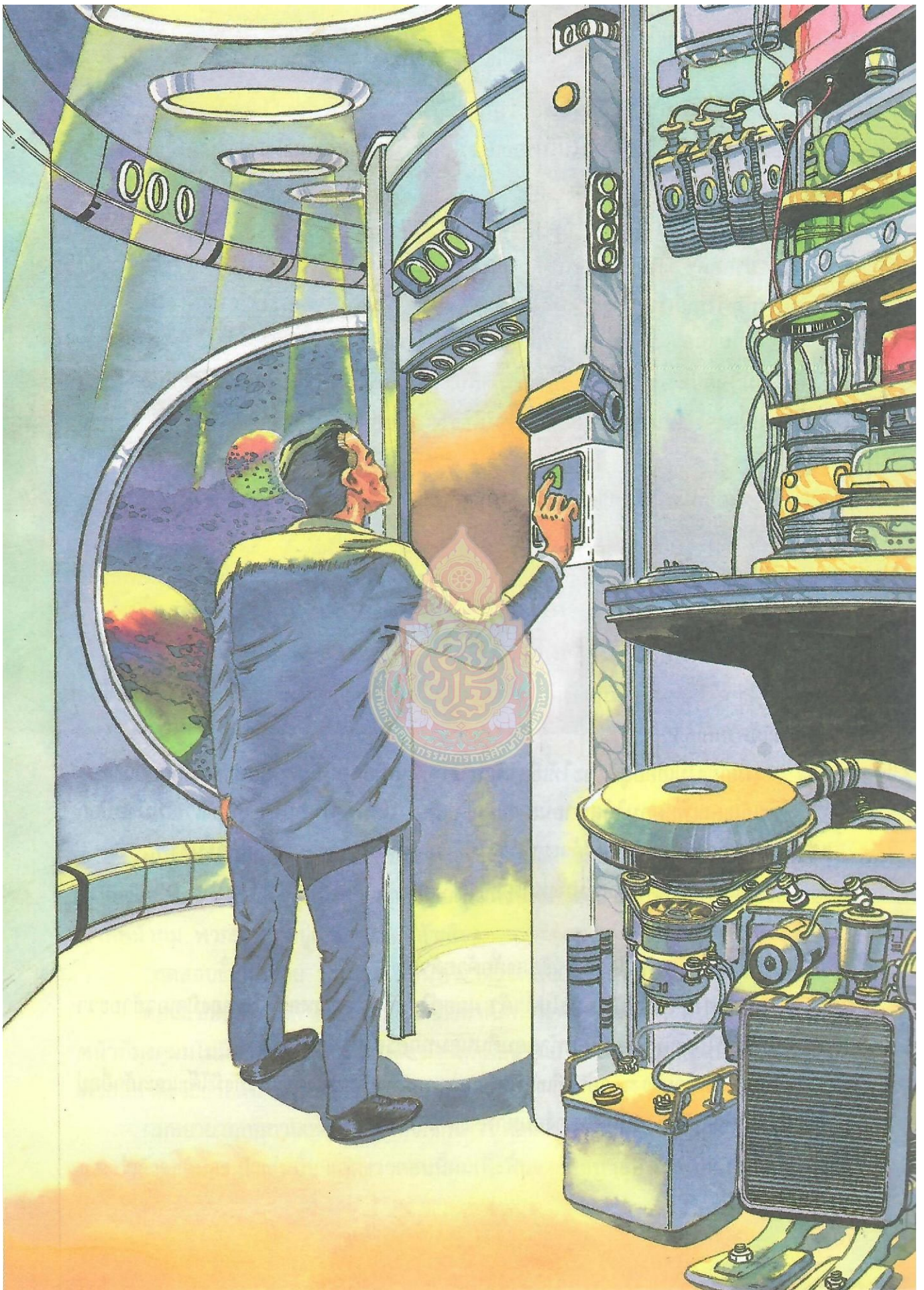
พูดแล้วเขาก็เดินออกไปทั้งหมด

ประตูห้องปิด

ไปเสียก็ดี ผมจะได้พิสูจน์ข้อสงสัยด้วยตัวเอง

ผมค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่ง มองไปทั่วตัว ผมอยู่ในชุดเสื้อคลุมหลวม ๆ ลองบิดเอวซ้ายขวา
กางแขนแกว่งไปมาเหมือนที่เคยทำตอนตื่นนอนทุกครั้ง ก็รู้สึกปรกติ

ห้องนั้นเล็กจริง ๆ อย่างที่เขาพูด นอกจากเตียงที่ผมนั่งอยู่แล้วยังมีโต๊ะและเก้าอี้อยู่
อีกอย่างละตัว เพียงแค่นี้ก็คับห้องจนหาทางเดินเกือบไม่ได้

ผมลุกขึ้นยืน ทดลองเดิน ก็เดินได้ดี คิดถึงตอนรู้สึกแน่นหน้าอก เอ๊ะ หรือผมเพิ่งจะตาย นี่คงจะเป็นวิญญาณของผม ไม่น่าเป็นไปได้ ผมไม่เคยเชื่อเรื่องวิญญาณ ภูติผีปีศาจ เปิดประตูก้าวออกไปนอกห้อง พบทางเดินแคบๆ มีทางไปได้ทั้งซ้ายและขวา ตอนเหลียวไปปิดประตูผมเห็นป้ายชื่อผมติดอยู่ใกล้ขอบประตู

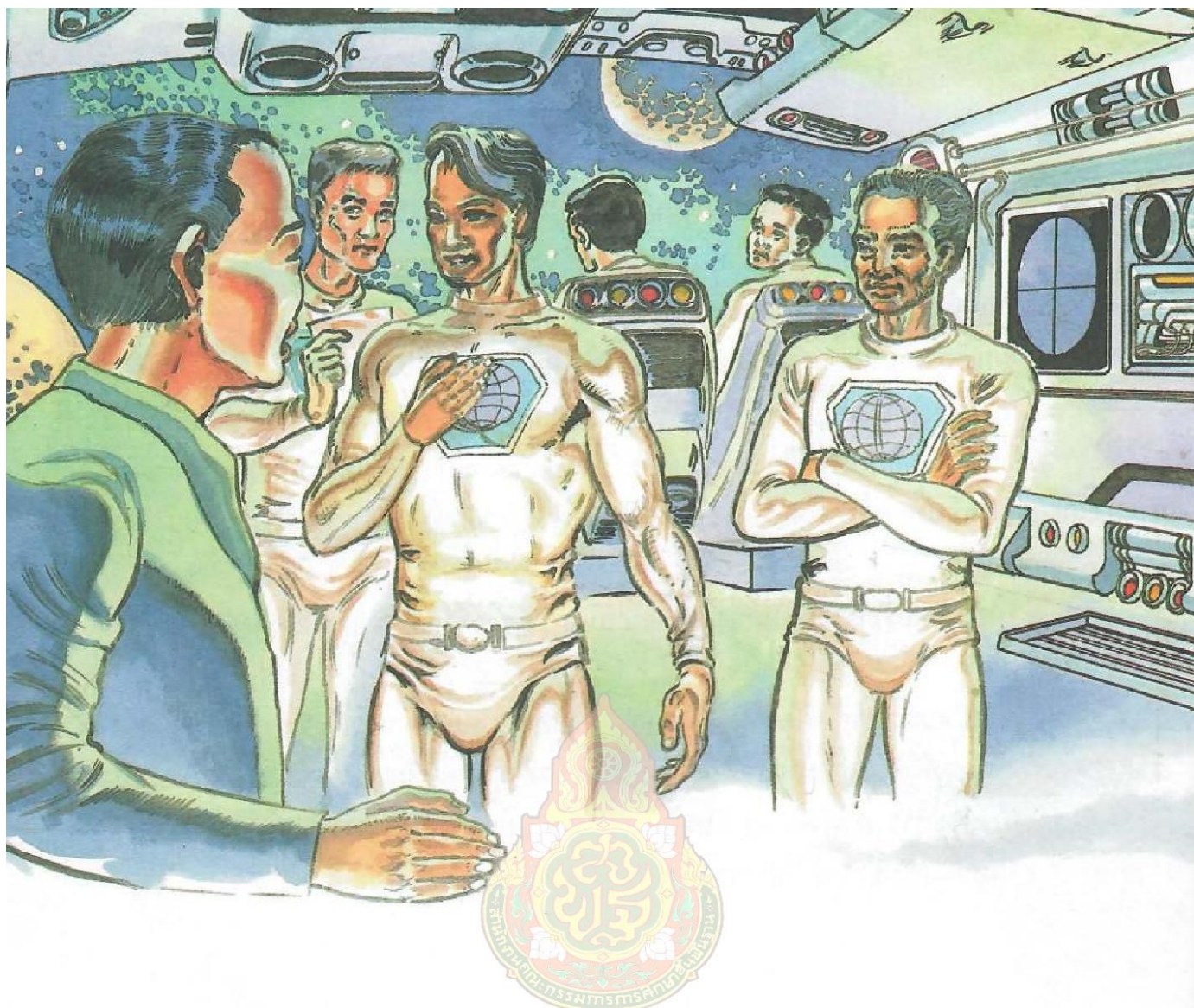
ผมเลือกเดินไปทางซ้าย สองข้างทางเป็นฝาผนังเรียบสีเดียวกัน ทิศทางโค้งไปด้านซ้ายทีละน้อย เดินไปประมาณยี่สิบก้าว เห็นกรอบรูปกลมมีภาพดาวเต็มท้องฟ้าติดที่ฝาผนังด้านขวามือ เมื่อเดินไปดูใกล้ๆ ผมกลับไม่แน่ใจว่าเป็นกรอบรูปหรือหน้าต่างกระจกใส มองออกไปเห็นท้องฟ้าและดาวจริง ๆ ผมหยุดพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง แต่ก็หาคำตอบให้กับตัวเองไม่ได้

เมื่อเดินต่อไปอีกสักพักหนึ่ง ผมก็กลับมาถึงห้องที่มีชื่อผมอยู่ แสดงว่าทางเดินนี้เป็นวงกลม

ผมเปิดประตูเข้าไปในห้อง อยากรู้หลายอย่างโดยเฉพาะเวลา ตอนนี้เวลาอะไร กลางวันหรือกลางคืน คนพวกนั้นหายไปไหน ผมจะติดต่อกับเขาได้อย่างไร ผมอยู่บนยานอวกาศจริงหรือ ลูกเมียผมอยู่ที่ไหนและ...อีกร้อยแปดสารพันปัญหาที่ผมอยากได้คำตอบ

ผมนอนลงบนเตียง พยายามคิดลำดับเรื่องราวแต่ไม่ซ้าก็หลับสนิท

เหลือเชื่อ

“ราวสามสิบนาทีก่อนจะได้เหยียบพื้นโลก แล้วเราจะไม่พบกันอีก” ชายในชุดขาว
บอกผม

“หมายความว่าอย่างไร”

“ส่งคุณลงแล้ว ผมกับพวกจะบินขึ้นอีก เรามีภารกิจต้องทำต่อ”

“ไม่แะเยี่ยมครอบครัวหรือครับ”

“เราไม่มีครอบครัว เราเป็นหุ่นยนต์”

“หุ่นยนต์”

ผมเพิ่งสังเกตเดี๋ยวนี้เอง เขาไม่หายใจ

“พวกคุณเหมือนคนจริง ๆ”

“ถูกต้อง ไม่แต่เพียงรูปร่างเท่านั้น ความสามารถของเราก็เกือบเท่าคน”

หุ่นยนต์รุ่นนี้ก้าวหน้ากว่าที่มีอยู่ในสวนสนุกของผม เจ้าพวกนั้นมีลักษณะเป็นเครื่องจักรอย่างเด่นชัด เสียงพูดก็ไม่คล้ายคน แต่เจ้าหุ่นที่นั่งอยู่ตรงหน้า มีท่าทางเหมือนคนทุกอย่าง ถ้าไม่สังเกตการหายใจ

“คุณจะรู้สึกอย่างไรถ้าผมจะบอกว่า คุณถูกทำให้ฟื้นขึ้นมาด้วยทีมงานที่เป็นหุ่นยนต์ล้วน ”

“ไม่มีคนเลยรี พวกคุณทำได้อย่างไร”

“ทีมงานคนบนโลกสอนเรา ได้ฝึกซ้อมมาอย่างดีไม่น้อยกว่าร้อยครั้ง”

“ผมถูกทดลองเป็นคนที่เท่าไร”

“คนแรกครับ”

“ของพวกคุณหรือของโลก”

“คนแรกของโลก”

ถ้าเป็นเรื่องจริง ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าดีใจหรือเปล่าที่ได้เป็นคนแรกซึ่งมีโอกาสฟื้นขึ้นมาจากความตายเมื่อสองศตวรรษ

“ทำไมจึงต้องขึ้นมาทำกันบนนี้เล่า”

“พวกเขา ผมหมายถึงคนบนโลก ไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อคุณฟื้น ทั้งพลกำลังและนิสัยใจคอ อาจจะมีการแพร่ของเชื้อโรคที่ติดตัวคุณมา” พวกหุ่นยนต์กล่าว

“ถ้าเป็นในทางไม่ดีล่ะ”

“เราจะขับยานเข้าหาดวงอาทิตย์ ทุกอย่างจะหมดสิ้นในพริบตา”

“ตอนนี้แสดงว่า...”

“คุณมีสุขภาพกายและใจดีพอที่จะไม่เป็นอันตรายต่อชาวโลก เราเพิ่งได้รับคำสั่งให้นำคุณกลับเมื่อสองชั่วโมงที่แล้ว”

“คนบนโลกคิดเรื่องนี้อย่างไร”

“แล้วคุณจะรู้เอง”

ความจริง

ประตูเปิด ชายคนหนึ่งเดินเข้ามา
เขาเป็นคนร่างเตี้ย แต่ดูสมส่วน ความสูงคงไม่เกินเมตรครึ่ง
“สวัสดีครับ” เขาเริ่มประโยคแรกเมื่อเข้ามาใกล้ผม ผมมาจากบริษัทสู่อากาศ เรา
ยินดีต้อนรับการกลับมาของคุณ”

“ขอโทษ คุณคงไม่ใช่หุ่นยนต์”

“เป็นคนครับ แรกๆ คุณอาจจะยังสับสนในการแยกคนกับหุ่นยนต์ อีกหน่อยก็คุ้นไปเอง”

“ผมกำลังงง อยากให้คุณเล่า...”

“ด้วยความยินดีครับ คุณตายด้วยโรคหัวใจเมื่อสองกุมภาพันธ์ สองพันห้าร้อยเก้า
สองร้อยปีที่แล้ว บริษัทของเราได้รักษาร่างของคุณตามสัญญาที่ตกลงกันได้”

“ผมพอจำสัญญานั้นได้”

“เมื่อสามเดือนที่แล้ว บริษัทของเราได้ค้นพบวิธีฟื้นชีวิต”

“จึงมาทดลองกับผม...”

“เปล่า เราเชื่อมั่นในวิธีการของเราจนไม่จำเป็นต้องทดลองกับใครทั้งสิ้น ทางเราตั้งกฎไว้ว่า เราจะฟื้นชีวิตเมื่อได้รับการร้องขอจากญาติของผู้ตายเท่านั้น”

“ญาติของผม...”

“เราไม่รู้จักญาติของคุณหรอก”

“?”

“เรารักษาสัญญามาสองร้อยปี ไม่ให้ญาติและผู้รู้เรื่องของคุณเลย และคุณเองก็ได้วางแผนป้องกันล่วงหน้าไว้เป็นอย่างดี ที่เราทำให้คุณฟื้นเพราะเป็นความต้องการของสถาบันพัฒนามนุษย์”

“เพื่ออะไร”

“แล้วคุณจะทำอะไร”

“โปรดเล่าวิธีการ”

“เมื่อร้อยปีที่แล้ว เราได้ส่งแคปซูล ผมหมายถึงถึงเก็บความเย็นที่มีคุณอยู่ข้างในขึ้นไปเก็บบนสถานีอวกาศ เนื่องจากการเก็บรักษานบนโลกค่าใช้จ่ายจะสูงมาก บริษัทเรามีสถานีอวกาศเก็บแคปซูลอยู่หลายแห่ง แต่ละแห่งเก็บได้หลายพันแคปซูล”

“มีคนใช้บริการมากดีครับ”

“ครับ ก็พอมีงานทำกันเรื่อย ๆ ผมขออนุญาตเล่าต่อ ประมาณสิบปีก่อนเราได้สร้างสถานีอวกาศสำหรับการฟื้นชีวิตขึ้นโดยเฉพาะ และเราก็ทำได้สำเร็จดังที่คุณเห็นอยู่นี้”

“คุณทำยังไง”

“ทีมงานของเราเป็นผู้คิดค้นวิธีการ แต่ให้หุ่นยนต์เป็นผู้ดำเนินการ เราฝึกหุ่นยนต์เจ็ดตัวสำหรับงานนี้ ใช้เวลาฝึกและทดสอบประมาณหนึ่งเดือนก่อนลงมือจริง”

“ทำไมไม่ใช่คนล่ะ”

“งานที่มีขั้นตอนกำหนดแน่นอน หุ่นยนต์ทำได้ดีกว่าคน อีกอย่างหนึ่งหุ่นยนต์สมัยนี้มีสติปัญญาสูงกว่ารุ่นก่อนมาก สามารถคิดและตัดสินใจได้เกือบเท่าคน นอกจากนั้น ขณะที่หุ่นยนต์ทำงานเรามีทีมงานคอยดูอยู่ที่สำนักงานบนโลก ถ้าเกิดปัญหา คนพวกนี้จะสั่งให้หุ่นยนต์ทำตามได้”

“อวัยวะทุกอย่างเป็นของเดิมของผมหรือ”

“ใช่ครับ แต่หลายส่วนบกพร่อง เช่น ระบบมองเห็น ระบบการได้ยินทำงานไม่สมบูรณ์ และที่สำคัญคือหัวใจซึ่งเป็นต้นเหตุให้คุณตายเมื่อครั้งก่อนอาจเป็นเหตุให้คุณตายได้อีก”

“แต่ผมรู้สึกปรกติดี”

“ใช่ เพราะเราใช้หุ่นยนต์ทดแทน”

“หุ่นยนต์”

“ในส่วนของอวัยวะที่บกพร่องหรือเสียหาย เราใส่หุ่นยนต์ขนาดจิ๋วเข้าไปทำหน้าที่แทน”

“ผมเคยได้ยินเสียงพูดว่า ระบบมองเห็นทำงานแปดสิบเปอร์เซ็นต์ คงจะเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“ถูกต้อง ระบบมองเห็นของคุณทำงานไม่เต็มทีเพราะอวัยวะบางส่วนหมดสภาพ เราจึงสร้างหุ่นยนต์ทำหน้าที่แทนอวัยวะพวกนั้น

“ใช่เท่าไร”

“สามสิบตัว”

“สามสิบเขี้ยวรี ด้วยขนาดไหน”

“เล็กกว่าเม็ดเลือดแดง”

“?”

“ผมทราบมาว่า สองร้อยปีที่แล้วมีการเอาอวัยวะจากคนหนึ่งไปเปลี่ยนให้กับอีกคนหนึ่ง แต่สมัยนี้เราจะสร้างหุ่นยนต์ให้ทำหน้าที่ได้เหมือนกับอวัยวะที่เสียหาย แล้วใส่เข้าไปทำงานแทน เรามีทั้งหุ่นยนต์อวัยวะสมบูรณ์แบบ เช่น หัวใจ ไต ลูกตา และหุ่นยนต์ที่เป็นส่วนหนึ่งของอวัยวะ เช่น ส่วนหนึ่งของอวัยวะในหู ส่วนหนึ่งของเล็บ”

“ในตัวผมตอนนี้มีหุ่นยนต์สักเท่าไร”

“แปดพันตัว”

“ค่าใช้จ่ายเท่าไร”

“มากพอที่จะเลี้ยงครอบครัวหนึ่งจนตลอดชีวิตโดยไม่ต้องทำงานเลย”

“ค่าใช้จ่ายขนาดนี้ถือว่ามากหรือน้อย”

“มากเป็นพิเศษเลยทีเดียว”

“สถาบันพัฒนามนุษย์ได้เงินมาจากไหน”

“รัฐบาลและเอกชนฝ่ายละครึ่ง”

“ทุกฝ่ายเห็นชอบกับการใช้เงินจำนวนนี้หรือ”

“ส่วนใหญ่เห็นด้วย เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ แต่อีกฝ่ายเห็นว่าเงินจำนวนมหาศาลนี้ควรใช้ในโครงการเพิ่มคุณภาพชีวิต”

“พวกเขาคงไม่ต้อนรับผม”

“คงไม่ถึงขนาดนั้น”

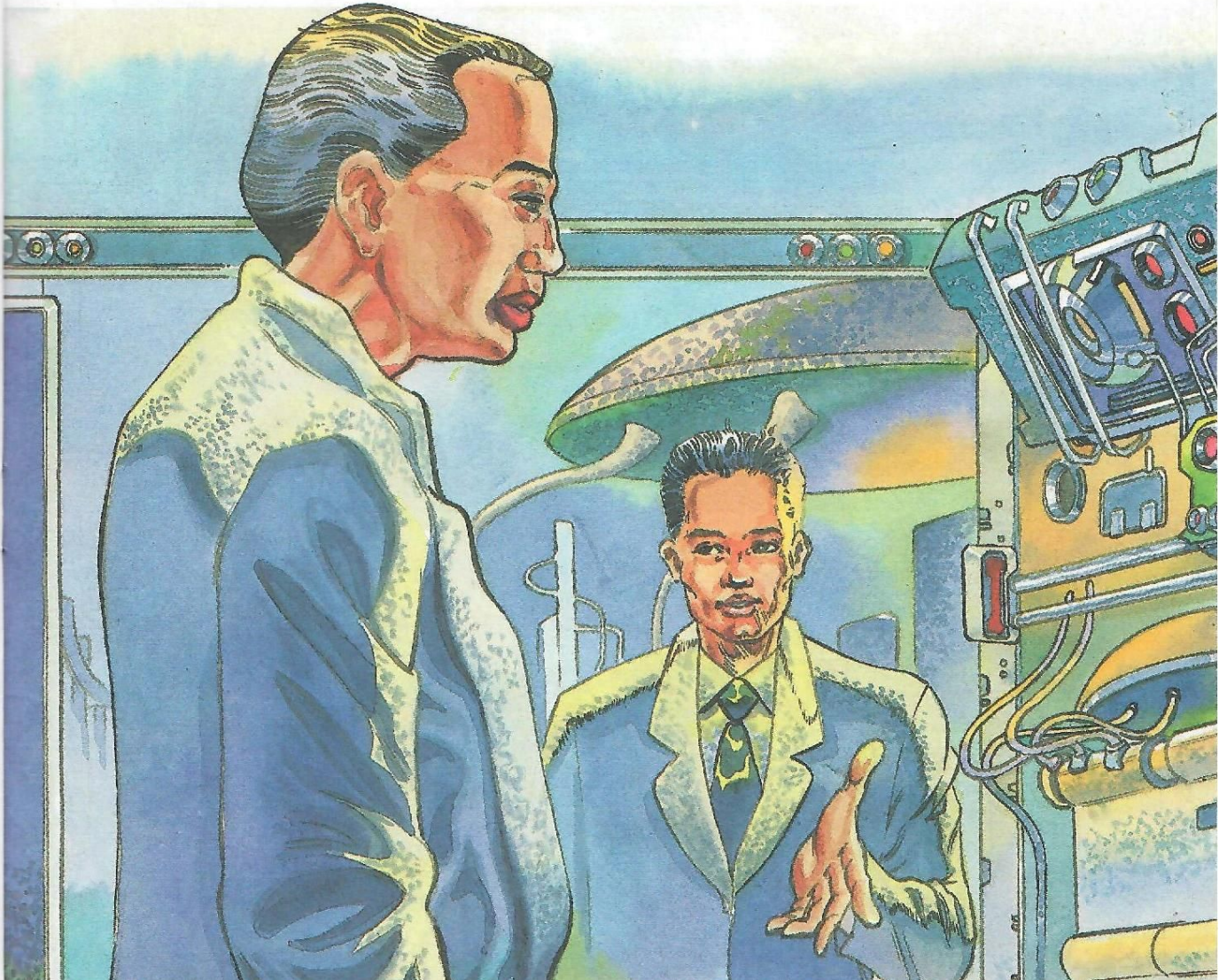
“อีกนานไหม จะถึงโลก”

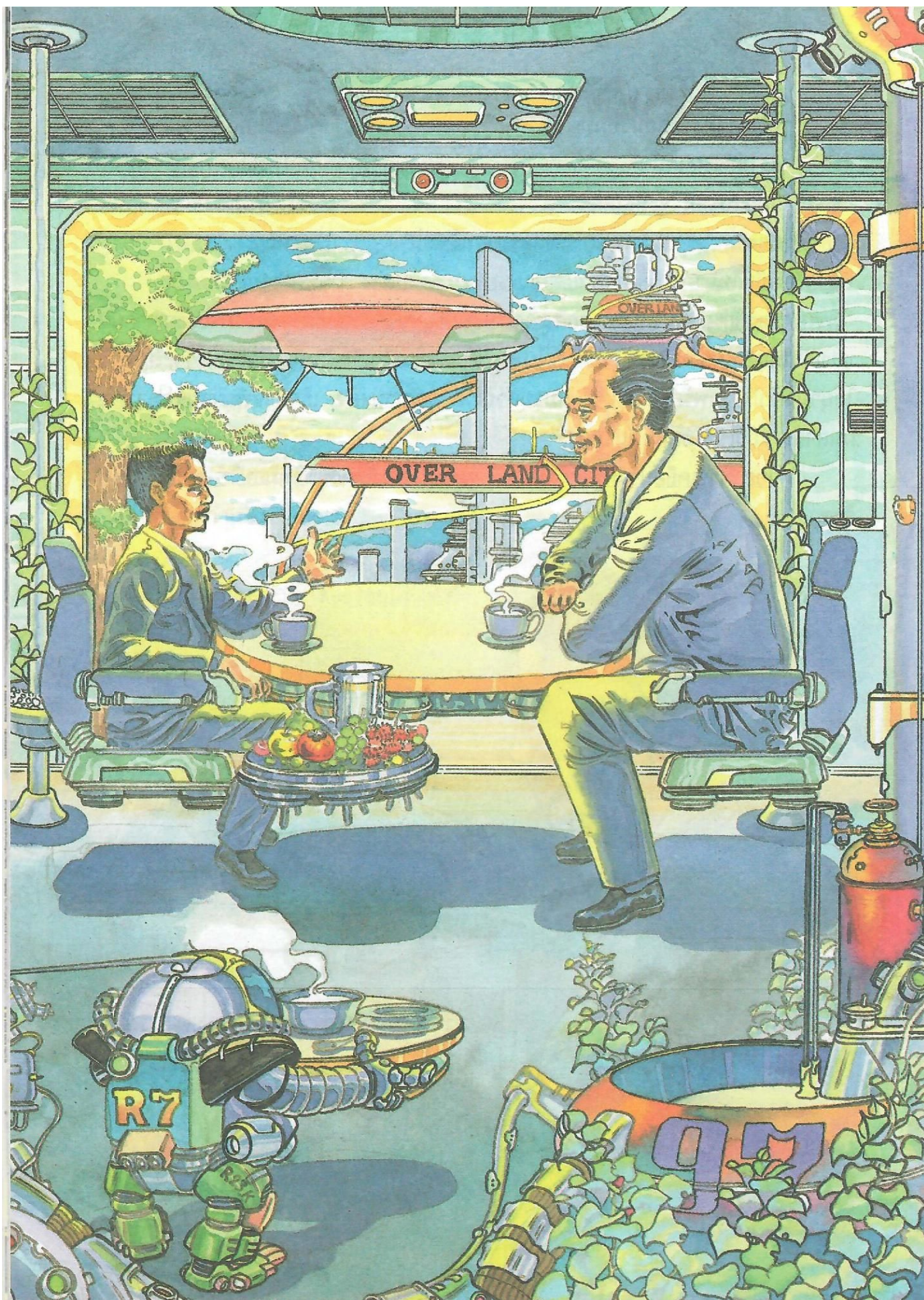
“ตอนนี้เราอยู่บนโลก ยานลงตอนคุณกลับ”

“ที่นี่ที่ไหน”

“ห้องพักของคุณในบริษัทของเรา คุณจะพักอยู่ที่นี่ได้นานเท่าที่คุณต้องการ นอกจากนั้นทางเราได้เตรียมยานพิเศษไว้ให้คุณไปไหนได้ตามใจชอบอีกด้วย คนของเราจะสอนวิธีใช้ยานให้เมื่อคุณพร้อม เอาล่ะ ผมรบกวนเวลาคุณนานแล้ว เชิญคุณพักผ่อนตามสบาย ผมลาละ แล้วเราค่อยพบกันใหม่”

ด้วยยานขับเคลื่อนจากพลังงานแรงดึงดูดของโลก ที่ทางบริษัทมอบให้ ผมก็ได้ไปพบสิ่งต่าง ๆ...

สิ่งใหม่

คงจะต้องบันทึกสิ่งที่แปลกแตกต่างจากยุคสมัยของผมที่ได้มีโอกาสพบเห็นมาไว้ ณ ที่นี้ มนุษย์มีขนาดเล็กลง สูงไม่เกินเมตรครึ่ง น้ำหนักไม่เกินห้าสิบกิโลกรัม ทุกคนสมบูรณ์แข็งแรง ซึ่งเป็นผลจากการปรับปรุงพันธุ์มนุษย์ให้เหมาะสมกับขนาดของที่อยู่อาศัยซึ่งคับแคบลงเนื่องจากจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นมาก

เพราะความแออัดของประชากร จึงต้องสร้างเมืองใต้ดิน เมืองใต้น้ำ เมืองในอากาศ และเมืองในอวกาศ การย้ายถิ่นฐานไปอยู่ดาวดวงอื่นแม้จะทำได้แต่ยังไม่มีใครสนใจ

ผลจากการปรับปรุงพันธุ์พืชและสัตว์ที่เป็นอาหารให้เติบโตเร็วในพื้นที่ขนาดเล็ก ทำให้อาหารการกินมีครบบริบูรณ์และเพียงพอสำหรับทุกคนอย่างไม่น่าเชื่อ

โรคร้ายไข้เจ็บสูญหายไปเกือบหมด เพราะการรักษาและทดแทนส่วนชำรุดด้วยหุ่นยนต์ คลินิก โรงพยาบาล สถานพักฟื้นและร้านขายยา ไม่ค่อยมีให้เห็น

เครื่องยนต์ที่ใช้น้ำมันเลิกใช้ไปตั้งแต่ศตวรรษก่อน พลังงานปรมาณูเพิ่งเลิกใช้เมื่อห้าสิบปีที่แล้ว พลังงานที่ใช้อยู่ขณะนี้ เป็นพลังงานไฟฟ้าที่เปลี่ยนมาจากแสงอาทิตย์ สถานีเปลี่ยนพลังงานโคจรรอบโลกอยู่ในอวกาศ โลกได้รับไฟฟ้าจากสถานีอย่างสม่ำเสมอ คาดว่าโลกจะมีกระแสไฟฟ้าใช้ต่อเนื่องไปจนกระทั่งดวงอาทิตย์ดับ มลพิษจากท่อไอเสียจึงหมดสิ้น

ขยะและสิ่งสกปรกทั้งหลายจะถูกรวบรวมมาเก็บไว้ในที่มิดชิด เมื่อมีปริมาณมากพอ จะใช้ยานอวกาศบรรทุกออกนอกโลกพุ่งเข้าหาดวงอาทิตย์ ซึ่งทุกอย่างจะถูกเผาไหม้ไม่เหลือซาก

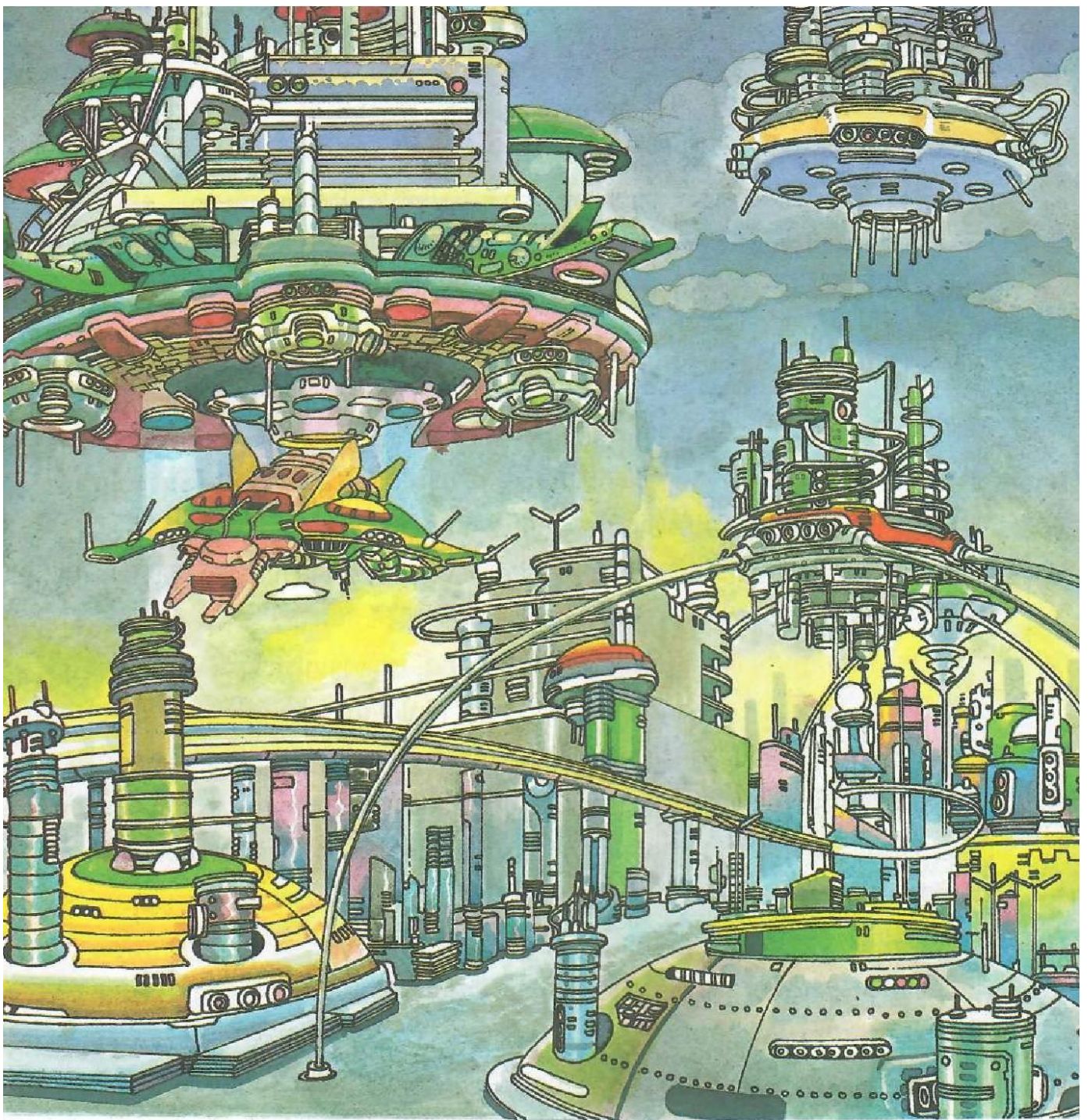
ยานพาหนะขนาดเล็กขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้า ส่วนยานขนาดใหญ่ จำพวกรถไฟ เรือเดินสมุทร เครื่องบินและยานอวกาศ ขับเคลื่อนด้วยพลังด้านแรงดึงดูดของโลก ซึ่งเป็นพลังงานที่เพิ่งค้นพบเมื่อหกสิบปีมานี้เอง

การสื่อสารทางไกลด้วยเสียงและภาพมีประสิทธิภาพดีเยี่ยม ชัดเจนทั้งเสียงและภาพ คล้ายกับได้พูดคุยอยู่ใกล้กัน

ข้อมูลและข่าวสารทั้งหมดจากอดีตถึงปัจจุบัน ถูกเก็บรวบรวมอยู่ที่ศูนย์ข้อมูลโลก ทุกคนมีเครื่องมือติดต่อกับศูนย์ข้อมูลได้ตลอดเวลาที่ต้องการ ทุกคนจะได้รับข่าวสารที่ทันสมัยและเป็นจริงเสมอ

ถ้าไม่ใช่เพราะเคยอยู่มาก่อน ผมคงคิดว่า...

นี่คือโลกใหม่!

จบสิ้น

ผมคงจะต้องศึกษากันอีกนาน เพื่อจะหาคำตอบว่าเพราะเหตุใดคนสมัยนี้จึงลดการก้าวร้าวแก่งแย่งลง อาจเป็นเพราะทุกคนมีความต้องการในขอบเขตจำกัดและได้รับการตอบสนองอย่างพอเพียง หรือเป็นเพราะการยึดมั่นในศาสนา หรือเป็นเพราะการฝึกฝนอบรม หรือเป็นเพราะการปรับปรุงพันธุ์มนุษย์ ฯลฯ

ผมไม่เคยเห็นการทะเลาะวิวาท ไม่เคยได้ยินข่าวอาชญากรรม ไม่มีสงคราม มีก็แต่คนแย้มยิ้มให้กัน แวตามีไมตรีทั้งต่อพวกเขาเองและคนดกรุ่นตกลสมัยอย่างผม

นอกเหนือจากที่มงานที่พื้นชีวิตผมแล้ว ผมต้องขอขอบคุณอย่างลึกซึ้งต่อผู้ก่อตั้งระบบศูนย์ข้อมูลโลก เพราะถ้าปราศจากศูนย์แห่งนี้แล้ว การมีชีวิตอยู่ของผมในขณะนี้ก็ไร้ความหมาย

ผมได้ข่าวสารและข้อมูลจากศูนย์มากเท่าที่ผมต้องการ และเมื่อนำมาประกอบกับข้อมูลที่ผมทำเป็นรหัสลับสักไว้ตามส่วนต่าง ๆ ที่มีขีดของร่างกาย ทำให้ผมทราบว่าภรรยาของผมเสียชีวิตหลังผมสิบปี เธอทำสัญญาเก็บร่างเอาไว้ด้วย เพื่อจะได้ฟื้นมาใช้ชีวิตร่วมกันอีก แต่เธอก็ต้องผิดหวังเพราะร่างเธอแหลกเหลว เพราะเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเครื่องบินตก ผมไม่เสียใจที่เธอตาย แต่อนาถใจที่เป็นอย่างนั้น

และรู้สึกทว่าเหวสุดประมาณ

ลูกชายของผมดำเนินกิจการสวนสนุกต่อมา เขามีลูกชายคนเดียวเหมือนผม และหลานก็มีลูกชายคนเดียวเช่นกัน คงจะเป็นกรรมพันธุ์ของตระกูลผมกระมัง คนรุ่นต่อมาก็มีลูกชายคนเดียว และเสียชีวิตเมื่ออายุไม่เกินหกสิบปี ทุกคนทำสวนสนุกต่อเนื่องกันเรื่อยมาจากรุ่นผมถึงตอนนี้ นับได้เจ็ดชั่วอายุคนแล้ว คนที่อยู่ในชั่วอายุที่แปดขณะนี้ อายุสี่สิบปีเป็นเจ้าของสวนสนุกขนาดใหญ่ มีสาขาหลายแห่ง

ผมดีใจที่มนุษย์โลกได้ร่วมกันเสริมสร้างอารยธรรมและพัฒนาวิทยาการ สืบเนื่องกันมาไม่ขาดสาย จนโลกเป็นดังสวรรค์ที่คนสมัยผมเคยฝันกันไว้

ใครคนหนึ่งกล่าวไว้ว่า หน้าที่ของคนเราเปรียบเสมือนนักวิ่งถือคบเพลิง เมื่อวิ่งมาสู่ระยะแล้วก็ต้องยื่นคบเพลิงให้คนอื่นรับช่วงต่อไป ผมเคยทำหน้าที่นี้มาแล้วครั้งหนึ่ง การฟื้นคืนชีพขึ้นมาคราวนี้ ผมไม่คิดที่จะรับช่วงต่อหรือทวงคบเพลิงคืนแต่อย่างใด ผมมาอย่างแปลกแปลกหน้าที่จะต้องบอกลาเจ้าของบ้านเมื่อโอกาสมาถึง

ขณะนี้ก็คือเวลานั้น

ที่เหลื่ออยู่

ชายหนุ่มปิดสมุดบันทึก กลับตานึกย้อนถึงข่าวใหญ่ตอนต้นปี เรื่องการฟื้นชีวิตของร่างสองศตวรรษ

ทุกครั้งที่ให้สัมภาษณ์และอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาแสดงความเห็นอย่างชัดเจนว่า “...การฟื้นชีวิตร่างที่เก็บมาแต่อดีต ไม่ว่าจะเก็บอยู่ในรูปแบบใดก็ตามเป็นสิ่งไม่ควรทำอย่างยิ่ง เพราะต้องใช้กำลังกาย กำลังความคิด ต้องใช้เครื่องมือและค่าใช้จ่ายจำนวนมาก ประโยชน์ที่ได้น้อยเกินไป

“...เราควรมุ่งพัฒนาอนาคต ควรทุ่มเททุกสิ่งเพื่อให้โลกในยุคลูกหลานดีขึ้นกว่าในยุคสมัยของเรา...”

“...ชีวิตที่ฟื้นขึ้น มีค่าน้อยกว่าหุ่นยนต์เก่าๆ เขาให้เราได้แต่เพียงอดีต อดีตที่มีแต่การรบราฆ่าฟันกันนองเลือด การแก่งแย่งชิงดี ความเห็นแก่ตัวอย่างเลวร้าย...”

ชายหนุ่มถอนหายใจ ลืมตาขึ้น เพ่งมองตัวอักษรหน้าของเอกสารใส่สมุดบันทึก เป็นชื่อและที่อยู่ของเขา นี่หรือคือลายมือของบรรพบุรุษ ซึ่งเป็นผู้เริ่มสร้างสวนสนุกที่ยิ่งใหญ่จนเป็นมรดกตกทอดมาถึงเขา

นี่คือผู้มีพระคุณซึ่งได้ข้ามศตวรรษกลับมา

คณะกรรมการจัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่านวิทยาศาสตร์ ระดับประถมศึกษา

ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาหนังสือ

ที่ปรึกษา

นางผุสดี ตามไท

ประธานกรรมการ

นายชัยวัฒน์ คุประตกุล

กรรมการ

นางสาวเพราพรรณ โกมลมาลย์

กรรมการ

นางประสาน สร้อยอุทรา

กรรมการ

นางสาวนิตยา สุธีรวิมล

กรรมการ

นายวิริยะ สิริสิงห

กรรมการ

นางปราณี รอดโพธิ์ทอง

กรรมการ

นายธีระชัย ปุณณโชติ

กรรมการ

นายอนุกุล กระจ่าย

กรรมการ

นางสินจิรา สันตุเสน

กรรมการ

นายบุญถึง แนนหนา

กรรมการ

นายสัมฤทธิ์ พุ่มสุวรรณ

กรรมการ

นางสุภรณ์ สภาพงศ์

กรรมการ

นางประสานสุข สุชาติานนท์

กรรมการ

นายอุทัย ไชยกลาง

กรรมการ

นางเพชรภรณ์ รื่นรมย์

กรรมการ

นางรัตนา ภาชาฤทธิ์

กรรมการ

นางสาวสุนันทา ทิพย์มัลย์มาศ

กรรมการและเลขานุการ

นางสาวกฤษณา บุญเรืองรอด

กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้เขียน

ภาพประกอบ

นายอนุกุล กระจ่าย

นายสมศักดิ์ แต่งโต

บรรณาธิการ

ออกแบบปกและจัดทำรูปเล่ม

นางสาวสุนันทา ทิพย์มัลย์มาศ

นายสมศักดิ์ แต่งโต

นางสาวกฤษณา บุญเรืองรอด

นายอุทัย ไชยกลาง

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่านวิทยาศาสตร์ เรื่อง ข้ามศตวรรษ
สำหรับชั้นประถมศึกษาชั้น กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ใน
โรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

(นายอินทร์ ศรีคุณ)

ผู้ตรวจราชการกระทรวง รักษาราชการแทน
รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

